

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci

žalobce: **Vinospol, spol. s r. o.**, IČO: 26942607
sídlem Údolní 1076, 696 11 Mutěnice
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Poledne, Ph.D.
sídlem Maiselova 38/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2018, č. j. 56727/2018-MZE-17223, sp. zn. 23VO21686/2018-17223,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 17. 10. 2018, č. j. 56727/2018-MZE-17223, sp. zn. 23VO21686/2018-17223, se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 21 773 Kč, a to k rukám žalobcova advokáta JUDr. Petra Poledne, Ph.D. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rekapitulace průběhu správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil výrok rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústřední inspektorát (dále též „správní orgán I. stupně „ či „SZPI“) ze dne 4. 9. 2018, č. j. SZPI/AF992-6/2018, kterým žalovaný odmítl žádost žalobce ze dne 13. 8. 2018 (upřesněnou podáním ze dne 20. 8. 2018) o poskytnutí informací, kterou žalobce po SZPI, coby povinném subjektu ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), požadoval poskytnutí informací v níže uvedeném rozsahu:
 - „1. Poskytněte úplnou metodu „Stanovení gama-laktonů pro odhalování falšování vína přidavkem syntetického aroma chirální plynovou chromatografií s MS detekcí“, kód SZPI V138, pořadové číslo 314 (podle osvědčení o akreditaci č.: 313/2017), metoda SZPI 4821.
 - 2. Poskytněte veškeré dokumenty, záznamy a přílohy vztahující se k metodě ad 1., její interpretaci a jejímu validačnímu programu, tj. zejména, nikoliv však výlučně, pracovní postup, vyhodnocování naměřených dat, interpretaci výsledků s ohledem na falšování vína, kritickou rešerši, literaturu, validační parametry, podmínky revaluace systému, validační protokol.
 - 3. Poskytněte osvědčení č.: 313/2017 ze dne 27. 5. 2017 vydané Českým institutem pro akreditaci, o.p.s., včetně všech příloh.
 - 4. Podle dodatku přílohy osvědčení č.: 313/2017 ze dne 27. 5. 2017 zkušební laboratoř SZPI uplatňuje flexibilní přístup k rozsahu akreditace u metody ad 1. a může tuto metodu modifikovat při zachování principu měření. Poskytněte veškeré modifikace, ke kterým zkušební laboratoř SZPI přistoupila u metody ad 1. od podání Žádosti o udělení akreditace. Poskytněte veškeré seznamy činností, které byly a jsou prováděny v rámci flexibilního rozsahu u metody ad 1.“
2. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, dne 27. 8. 2018 SZPI v souladu s § 6 odst. 1 InfZ sdělil žalobci údaje umožňující vyhledávání a získání zveřejněné informace a odkazy na internetové stránky, čímž žalobci zodpověděl bod 3) Žádosti a částečně bod 2) Žádosti v rozsahu žádosti o poskytnutí validačního parametru.
3. SZPI v citovaném rozhodnutí ze dne 4. 9. 2018 částečně odmítl žádost žalobce o poskytnutí požadovaných informací, a to v bodu 1) žádosti podle § 15 odst. 1 InfZ ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, s výjimkou poskytnutí ve výroku specifikovaných informací: „obecné informace o pracovním postupu, vyhodnocování naměřených dat, interpretaci výsledků s ohledem na falšování vína literaturu“; částečně v bodu 2) žádosti podle § 15 odst. 1 InfZ pro faktický důvod spočívající v neexistenci požadované informace a v bodu 4) žádosti podle § 15 odst. 1 InfZ pro faktický důvod spočívající v neexistenci požadované informace.
4. Žalovaný se s tímto postupem SZPI i se způsobem odůvodnění částečného odmítnutí žádosti žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí ztotožnil, když žalobcem požadovanou informaci -Metodu SZPI 4821 taktéž vyhodnotil jako vnitřním pokyn, neboť obsahuje pracovní postupy a konkrétní Instrukce, které se bezprostředně nedotýkají třetích osob, tj. směřuje výhradně dovnitř SZPI, obsahuje pouze proces nalézání a ověřování přítomnosti syntetického aromatu v odebraných kontrolovaných vzorcích, přičemž na takové

informace lze dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu jej vykládající (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1 As 70/2013-58 a rozsudek ze dne 24. 5. 2015, č. j. 8 As 108/2014-54, judikatura správních soudů je rovněž dostupná na www.nssoud.cz) uplatnit omezení z poskytnutí těchto informací žadatelům. Žalovaný na základě těchto judikátů dospěl k závěru, že má právo odmítnout poskytnutí požadované Metody SZPI 4821 a podřadit ji z obsahového hlediska pod vnitřní pokyn podle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, i když na základě postupů v ní obsažených v konečném důsledku může dojít k aplikaci sankčních ustanovení na kontrolované osoby, které stojí vně SZPI. Žalovaný dále doplnil, že zveřejnění této žalobcem požadované informace brání veřejný zájem, neboť provádění kontrolní činnosti SZPI slouží k ochraně spotřebitelů. Metody odhalující falšování potravin jsou reakcí na zjištěné závady potravin a z principu vždy zaostávají za praktikami falšovatelů. Zejména z toho důvodu, že často je zjištěna nová látka nebo látka prokazující praktiku, která se používá k falšování potravin, a teprve následně dochází k vývoji metody, která umožní toto falšování odhalit (není možno provádět analýzy na všechny látky, kterými lze potraviny falšovat a které lze do potravin přidat). Poskytnutí úplné metodiky odhalující falšování potravin veřejnosti může posloužit jako návod k inovaci falšování. Výrobci nebo obchodníci falšující potraviny by mohli na základě poskytnutých informací upravit své postupy takovým způsobem, že stávající látky, které jsou využívány při falšování potravin, budou nahrazeny nebo doplněny látkami jinými, které stávající a používané metody analýzy odhalit neumí. Pokud by se tak stalo, potravinu by po provedené analýze vykazovala jakostní znaky odpovídající deklaraci, ovšem ve skutečnosti by se jednalo o potravinu falšovanou látkami, které není analýza schopna odhalit.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

5. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
6. Žalobce, po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a za použití do značné míry totožné argumentace, jakou předestřel již v odvolacím řízení, nesouhlasí s názorem SZPI, resp. žalovaného, neboť má za to, že nesprávně posoudili základní otázku týkající se aplikace omezení dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ ve vztahu k žádosti o poskytnutí Metody SZPI 4821 a tudíž výkladem tohoto ustanovení učiněného žalovaným došlo ke zkrácení žalobcových práv. Žalobce má za to, že předpokladem aplikace omezení práva na informace ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) SvInf, které je třeba jakožto všechna omezení ústavně zaručených práv vykládat restriktivně, je, že požadovanou informaci lze podřadit pod pojem vnitřní pokyn. Podřadí-li povinný subjekt požadovanou informaci pod pojem vnitřní pokyn, musí následně uvážit, zda je v konkrétním případě nezbytné odepřít poskytnutí informace, a svůj postup řádně zdůvodnit. Pokud žalovaný odmítl poskytnout požadovanou informaci s odůvodněním, že na Metodu SZPI 4821 je třeba nahlížet jako vnitřní předpis dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, ve vztahu k jejichž zveřejnění InfZ připouští omezení z poskytování informací, má žalobce za to, že tento výklad se nachází v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to zejména s rozsudkem ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007-89, z něhož dle žalobce jednoznačně vyplývá, že pokud se interní předpisy týkají výkonu veřejné správy navenek, nelze je, jakkoli jsou takto označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené

bezprostředně týkají. Rozhodující je tedy vždy pouze ta skutečnost, zda takový pokyn obsahuje informace, týkající se výkonu veřejné správy navenek, či se jedná výlučně o akt organizační, metodický nebo řídicí, který zásadně nemůže ovlivnit subjekty jiné než ty, které mu z hlediska služební podřízenosti pod disciplinární odpovědností podléhají. V této souvislosti žalobce považuje argumentaci žalovaného s oporou v citované judikatuře Nejvyššího správního soudu za účelovou a nesprávnou, neboť se citované rozsudky týkaly poskytnutí informací zcela jiného charakteru, než v nyní projednávaném případě.

7. Žalobce je dále toho názoru, že neexistuje jediný legitimní důvod, proč by neměl být s požadovanou informací - Metodou SZPI 4821 seznámen, obzvláště, pokud na základě posudků opírající se výlučně o laboratorní zkoušku prostřednictvím této metody zkoušení SZPI zcela standardně ukládá kontrolovaným osobám (i) ve smyslu ustanovení § 5 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, opatření vykonatelná bez ohledu na jejich právní moc, kterými zejména zakazuje uvádění vína na trh a stažení vína z trhu, jakož i (ii) uděluje pokuty za přestupky ve smyslu § 39 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o vinohradnictví a vinařství), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě tak na Metodu SZPI 4821 nelze v žádném případě nahlížet jako na vnitřní předpis či akt abstraktní povahy, který slouží k uspořádání poměrů uvnitř SZPI a jehož vydání by se opíralo o právně zakotvený vztah podřízenosti k vydavateli aktu. Použití Metody SZPI 4821 ze strany SZPI totiž zcela zásadním způsobem ovlivňuje i jiné subjekty než pouze ty, které SZPI z hlediska služební podřízenosti podléhají. Vzhledem k tomu, že uplatňování Metody SZPI 4821 ke kontrolní činnosti ze strany SZPI má zcela nepochybný dopad na kontrolované osoby, které stojí vně SZPI, nelze v žádném případě takový akt, ve kterém je popsána Metoda SZPI 4821, podřadit pod vnitřní předpis umožňující aplikaci omezení práva na informace ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) InfZ.
8. Žalobce je toho názoru, že ve prospěch žalobcova názoru svědčí i čl. 7 odst. 1 Nařízení č. 882/2004 o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat podle kterého příslušné orgány (v tomto případě tedy SZPI) dbají o to, aby vykonávaly své činnosti s vysokou mírou průhlednosti; za tímto účelem musí být příslušné informace, které mají k dispozici, zpřístupněny veřejnosti co nejdříve. Utajováním předmětné metody žalovaný porušuje i čl. 8 odst. 1 ve spojení s přílohou II, kapitolou II, bodem 5 nařízení (ES) č. 882/2004, podle kterého SZPI musí provádět úřední kontroly v souladu s dokumentovanými postupy; tyto postupy musí obsahovat informace a pokyny pro pracovníky provádějící úřední kontroly, mimo jiné včetně informací a pokynů vztahujících se k oblastem uvedeným v příloze II kapitole II, tj. postupy odběru vzorků, kontrolní metody a techniky, interpretace výsledků a následná rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti poukazuje i na skutečnost, že přímo aplikovatelné předpisy Evropské unie vycházejí přesně z opáčení zásady, než kterou se snaží prosazovat žalovaný spolu se SZPI, pokud SZPI utajuje Metodu SZPI 4821. Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, upravuje zásadu, podle které v zájmu důvěry ve vědecký základ potravinového práva by mělo být hodnocení rizika prováděno nezávislým, objektivním a průhledným způsobem na základě dostupných vědeckých informací. Nařízení Komise (ES) č. 606/2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o druhy

výrobků z révy vinné, enologické postupy a omezení, která se na ně použijí, pak vychází z principu absolutní transparentnosti metod, které se mohou na území Evropské unie použít na kontrolu mezních hodnot a požadavků stanovených v právních předpisech Evropské unie pro produkci vinařských produktů. Podle čl. 15 odst. 2 citovaného nařízení Komise zveřejňuje v řadě C Úředního věstníku Evropské unie seznam a popis analytických metod, které se použijí na kontrolu mezních hodnot a požadavků stanovených v právních předpisech Společenství pro produkci vinařských produktů. Tuto svoji povinnost Komise naplnila tím, že dne 19. února 2010 zveřejnila ve svazku 53 řady C Úředního věstníku Evropské unie Sdělení č. 2010/C 43/01 - Seznam a popis metod rozboru podle čl. 120g prvního pododstavce nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 (zveřejněný v souladu s čl. 15 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 606/2009 ze dne 10. července 2009).

9. Žalobce proto shrnuje, že odůvodnění žalovaného, že informace, které jsou součástí Metody, nejsou všeobecně známé a představují unikátní metodu SZPI a jejich zpřístupnění by vedlo ke snížení efektivity kontrolní činnosti, jsou v daném kontextu argumenty zcela irelevantními, neprokazující ani vnitřní charakter Metody SZPI 4821, ale rovněž ani legální důvod pro omezení práva na informace zaručené čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod ve smyslu ustanovení § 11 InfZ. Žalobce je tak přesvědčen, že je naprosto nepřipustné, aby byla žadatelům o informace odeprána možnost seznámit se s metodou kontroly, která je vůči kontrolovaným osobám uplatňována a která se těchto kontrolovaných osob bezprostředně dotýká. Analytická metoda kontroly by v duchu unijní legislativy měla představovat zcela transparentní způsob kontroly uplatňovaný na kontrolovanou osobu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrvává na svém stanovisku o správnosti postupu částečně odmítnout žalobcem požadované informace dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, kdy se možnost povinného subjektu omezit poskytnutí informace vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Jak vyplývá ze samotného znění předmětného ustanovení a rovněž z judikatury správních soudů, je třeba takové omezení vnímat restriktivně. V případě zkoumání možnosti jeho uplatnění je pak nutné dvoufázové posouzení aplikovatelnosti této výjimky, kdy je v první řadě nezbytné zjistit, zda lze skutečně požadovanou informaci podřadit pod pojem „vnitřní pokyn“. Pakliže je tato podmínka splněna, je následně potřebné, aby povinný subjekt uvažil, zda je v daném případě omezení práva na informace nezbytné. Pokud i tuto podmínku shledá povinný subjekt splněnou, je třeba, aby jeho úvaha našla svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace. Žalovaný je přesvědčen o tom, že byl shora uvedený postup v přezkoumávaném případě dodržen, a to jak na straně SZPI, jež o částečném odmítnutí žádosti rozhodoval v prvním stupni, tak na straně žalovaného – v pozici odvolacího orgánu. Žalovaný nadále trvá na tom, že je Metoda SZPI 4821 v té části, v níž byla žádost žalobce o informace odmítnuta, vnitřním pokynem, když obsahuje pracovní postupy a konkrétní instrukce, které se bezprostředně nedotýkají třetích osob, tj. směřuje výhradně dovnitř SZPI. Jakkoliv se žalobce s tímto pohledem dle obsahu jeho žaloby neztotožňuje, neshledává žalovaný v tomto ohledu sebemenšího rozporu se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007-89. Citovaný rozsudek totiž výslovně počítá s možností, že jsou interními předpisy vedle skartačního řádu či docházkového systému upraveny i pracovní postupy a konkretizace úkolů, vyplývající z působnosti úřadu. Tuto charakteristiku vykazuje dle názoru žalovaného i

Metoda SZPI 4821, neboť obsahuje pouze proces nalézání a ověřování přítomnosti syntetického aromatu v odebraných kontrolovaných vzorcích. Z toho důvodu je třeba na Metodu SZPI 4821 z formálního hlediska nahlížet jako na vnitřní předpis.

11. Pokud se žalobce v rámci posouzení splnění pojmových náležitostí vnitřního pokynu míní dovolávat toho, že je vyloučeno, aby byl za vnitřní pokyn považován akt obsahující informace, které jsou způsobilé jakkoliv (byť pouze zprostředkovaně) působit vně povinného subjektu, jedná se o úvahu nesprávnou. V tomto případě však informace obsažené v Metodě SZPI 4821 nepůsobí na osoby stojící vně povinného subjektu – SZPI. Metoda SZPI 4821 obsahuje pouze pracovní postup provádění analýzy vína. Popisuje způsob přípravy vzorků, uvádí s použitím jakých přístrojů a jakým způsobem mají být tyto vzorky podrobeny analýzám a jak mají být výsledky těchto analýz interpretovány. Metoda SZPI 4821 tedy stanovuje vnitřní pokyny pro pracovníky laboratoře a naopak nikterak autoritativně neupravuje výklad zákonných ustanovení a ani neklade konkrétní požadavky na osoby stojící mimo povinný subjekt. Povinnost v podobě zákazu přidávání syntetického aroma do vína pro osoby odlišné od povinného subjektu vyplývá z požadavků na enologické postupy dle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 606/2009. Metoda SZPI 4821 je potom pouze nástrojem, kterým lze dodržování této povinnosti ověřit, z čehož vyplývá, že samotné informace obsažené v metodě nevyvolávají žádné účinky vně povinného subjektu. K zásahu do sféry třetích osob může dojít až teprve v okamžiku, kdy výsledky laboratorní zkoušky za použití předmětné metody svědčí o porušení výše zmíněného zákazu stanoveného v nařízení č. 606/2009 a správní orgán v postavení povinného subjektu v důsledku uvedeného iniciuje zahájení správního řízení s těmito třetími osobami.
12. Žalovaný dále odmítá argumentaci žalobce ohledně údajné účelové dezinterpretace judikturních závěrů Nejvyššího správního soudu, neboť to má být naopak žalobce, který účelově překrucuje závěry z citované judikatury. Dle žalovaného z citovaných rozsudků totiž vyplývá, že Nejvyšší správní soud v nich dospěl k závěru, že dané materiály splňují znaky vnitřního pokynu. Nejvyšší správní soud tedy shledal první ze dvou podmínek pro omezení práva na informace podle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ za splněnou. Předmětem kritiky Nejvyššího správního soudu a důvodem zrušení obou rozhodnutí krajských soudů však byla v daných věcech skutečnost, že nebyla splněna druhá z podmínek v podobě posouzení existence legitimního důvodu pro odepření informace. Žalovaný považuje v tomto případě podmínku v podobě podřazení informace pod pojem vnitřní pokyn za splněnou, přesně ve smyslu bodu 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 70/2013-58. Až teprve poté, co byl tento závěr učiněn, uvažoval SZPI a následně i žalovaný o tom, zda existuje legitimní důvod pro odepření informace. V rámci těchto úvah bylo konstatováno, že legitimní důvod pro odepření informace dán je, a tímto důvodem je ochrana spotřebitelů a jejich práv. Tento důvod se zcela nepochybně řadí mezi důvody pro omezení práva na informace dle čl. 17 odst. 4 Listiny, když o veřejném zájmu na ochraně práv spotřebitelů a o jeho neustále se zvyšující důležitosti v soudobé společnosti snad není třeba jakkoliv podrobněji pojednávat. Ochrana práv spotřebitelů je ostatně rovněž jedním z hlavních cílů potravinového práva.
13. Zájmu na ochraně spotřebitelů již z povahy věci nesvědčí falšování potravin, mezi něž se řadí i zakázané přidávání syntetických aromat do vína. Nástrojem, který je tuto praktiku producentů nebo obchodníků s vínem schopen v určité míře odhalit, je dle žalovaného právě Metoda SZPI 4821. V případě jejího plného zveřejnění lze důvodně očekávat, že subjekty, jež využívají výrobní a obchodní praktiky falšování vína přidáváním

syntetických aromat, svou nelegální činnost přizpůsobí tak, aby nebylo možné prostřednictvím uvedené metody detekovat látky použité k falšování, resp. způsob falšování pozmění. Kontrolní činnost SZPI by se tak stala výrazně méně účinnou a dokonce by naopak usnadnila případné další falšování produktů obtížněji odhalitelným způsobem. Uvedené by mělo za následek nejen vytvoření zásadní překážky v podobě naplňování cílů a poslání SZPI, ale především citelné omezení prostředků reálně využitelných k ochraně práv spotřebitelů.

14. V replice k vyjádření žalovaného žalobce i nadále setrvává na své žalobní argumentaci. Nadto poukazuje na skutečnost, že žalovaný účelově překrucuje i závěry z odborné literatury, na níž rovněž vystavěl svou argumentaci.

IV. Ústní jednání konané dne 15. 9. 2020

15. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých tvrzeních již dříve písemně uplatněných v žalobě a ve vyjádření k žalobě.

V. Posouzení věci soudem

16. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
17. Krajský soud souhlasí s účastníky řízení, že v nyní projednávané věci je zcela zásadní otázkou, zda lze na případ žalobce a jím (některé) požadované informace, konkrétně Metodu SZPI 4821 aplikovat omezení dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, dle něhož *„povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud ... a) se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.“* Jak již bylo výše rekapitulováno, žalovaný a před ním SZPI dospěli k závěru, že žalobcem požadovaná Metoda SZPI 4821 představuje onen „vnitřní pokyn“, přičemž odmítnutí jejího poskytnutí žalobci je zcela legitimní, a to s ohledem na potřebu ochrany veřejného zájmu na ochraně práv na druhých, konkrétně spotřebitelů. Žalobce s tímto výkladem a navazujícím postupem správních orgánů nesouhlasí a spatřuje v nich nepřípustné omezení jeho ústavně zaručeného práva na informace ve smyslu čl. 17 Listiny. Jak žalobce, tak i žalovaný na podporu své argumentace odkazují na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž nicméně dovozují opačné závěry.
18. Krajský soud účastníkům řízení dává za pravdu v tom, že Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval výkladem citovaného § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, v níž postupně vymezoval kritéria, které musí rozhodující správní orgán, resp. soud vzít v daném případě při jeho aplikaci do úvahy, resp. podmínky, které musí splněny, aby bylo lze takový postup aprobovat jako souladný se zákonem a v konečném důsledku i s čl. 17 Listiny, garantující právo na informace, které je klíčovým politickým právem, sloužícím ke kontrole veřejné moci a v širším smyslu představuje záruku její zákonnosti. Svoboda projevu ovšem není svobodou absolutní, z hlediska dělení základních práv tak jde zpravidla o svobodu (právo) relativní, připouštějící možnost omezení a vyvažování, neboť její realizace se nikoliv ojediněle dostává do kolize s realizací jiných zaručených práv a svobod, resp. s ústavně chráněnými hodnotami. Článek 17 odst. 4 Listiny explicitně předpokládá omezení svobody projevu, a to pouze zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví či mravnosti. Při případném omezení svobody

projevu je určujícím princip proporcionality, na jehož základě je zkoumána přiměřenost učiněných omezení (zásahů), přičemž nejzazší mez takového omezení určuje čl. 4 odst. 4 Listiny. S ohledem na samotnou povahu svobody projevu je třeba při jejím omezení ze strany veřejné moci důsledně trvat na uplatnění zásady výhrady zákona, sledujícího legitimní účel (cíl) omezení. Smyslem principu proporcionality je pak primárně zajistit, aby zákonem předvídané omezení svobody projevu dodržovalo správné míry, a to především v přiměřenosti účelu, který má být omezením dosažen, jakož i v přiměřenosti zvolených prostředků.

19. Na zákonné úrovni je ústavní úprava práva na informace promítnuta zejména do InfZ, jenž je – v souladu s konstrukcí článku 17 Listiny – postaven na zásadě publicity veřejné správy. Jinými slovy, povinné subjekty poskytnou na žádost každé fyzické či právnické osoby každou informaci, která nespadá pod některou ze zákonných výluk obsažených v § 7 – § 11 InfZ. Přestože tedy InfZ obsahuje výluky či omezení svobody projevu, které lze obecně považovat za ústavně konformní, jelikož jsou do nich promítnuty legitimní cíle omezení, jejichž výčet obsahuje čl. 17 odst. 4 Listiny, z uvedeného nelze bez dalšího dovozovat jakési automatické *a priori* ústavně konformní zmocnění pro povinné subjekty vždy odmítat informace podřaditelné pod v citovaných ustanoveních InfZ výluky či kategorie informací. Naopak, povinný subjekt je povinen, v souladu s výše zmíněným principem proporcionality, vždy v každém jednotlivém případě důkladně vážit, zda aplikovaná výluka či omezení práva na informace dotčeného subjektu (žadatele) již nepředstavuje nepřiměřené omezení ústavně zaručeného práva na informace, byť by toto omezení obecně sledovalo jedni z legitimních cílů, a proto i podmínky připouštějící takové omezení vždy vykládat restriktivně. Tento požadavek lze ostatně dovodit i ze samotného návěti citovaného § 11 InfZ, který předpokládá nezbytnou míru uvážení ze strany povinného subjektu („může omezit poskytnutí“) předtím, než přistoupí k omezení práva na informace žadatele odmítnutím mu poskytnout požadované informace, byť i jen částečně.
20. Ostatně právě tato hlediska se promítají i do judikatury Nejvyššího správního soudu relevantní pro nyní projednávanou věc, tedy týkající se výkladu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, a to hned ve dvou rovinách.
21. Předně se promítají již do jím přijatého samotného výkladu v InfZ použitého pojmu „vnitřní pokyn“ (vnitřní akt, předpis, instrukce, směrnice apod.), který je třeba vykládat restriktivně, a to právě s ohledem na skutečnost, že podřazení požadované informace do této kategorie představuje splnění jedné z podmínek připouštějících omezení v podobě odmítnutí takovou informaci žadateli poskytnout. InfZ totiž vnitřní akty nedefinuje, jedná se o tzv. neurčitý právní pojem. Ten je třeba vykládat autonomně, s přihlédnutím k ustálenému chápání tohoto pojmu v právní doktríně a rozličnosti charakteru jednotlivých povinných subjektů a jejich činností. Správní právo rozeznává dvě skupiny aktů, které jsou zaměřeny dovnitř veřejné správy, a nevyvolávají účinky navenek vůči adresátům veřejnosprávního působení. Jde jednak o vnitřní akty normativní, označované též jako interní normativní instrukce nebo normativní akty řízení či vnitřní předpisy, jednak o vnitřní individuální pokyny, které doktrína označuje též jako individuální služební akty. Obě tyto skupiny interních aktů mají společné, že se obrací dovnitř veřejné správy (viz žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 70/2013 - 58).
22. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v žalobcem citovaném rozsudku č. j. 5 As 28/2007-89, „za vnitřní pokyn nelze *stricto sensu* považovat každý akt, který správní orgán takto označí. Rozhodný je vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu. Vnitřní předpis ve veřejné

správě představuje souhrnné označení pro akty abstraktní povahy, které slouží k uspořádání poměrů uvnitř jedné nebo více organizačních jednotek nebo zařízení veřejné správy a jejichž vydání se opírá o právně zakotvený vztah podřízenosti k vydavateli aktu (viz Hendrych. D.: Správní právo, C. H. BECK, Praha 2003, str. 113).“ Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že předmětem vnitřního předpisu mohou být různé skutečnosti. Zpravidla se jedná o organizační řád, spisový řád, skartační řád, docházkový systém, popř. další předpisy týkající se organizace a chodu „uvnitř“ úřadu. „Není na druhou stranu vyloučeno, aby interním předpisem byly upraveny i pracovní postupy a konkretizace úkolů, vyplývající z působnosti úřadu jako provedení předpisu úřadu vyššího; mohou v nich být stanoveny interní toky informací a konkrétní instrukce – v případě správce daně např. postupy při ukládání dat do automatizovaného daňového systému, způsoby ověřování důvěryhodnosti daňových subjektů, kritéria hodnocení kontrolní činnosti, způsoby výměny informací mezi státními orgány, zásady dohledové činnosti, apod. Vždy se však bude jednat o takové akty, které se dotýkají pouze pracovníků, kteří jimi jsou vázáni (akty řízení). Při naplnění uvedených skutečností lze za takové akty považovat nepochybně i interní „Pokyny“ Ministerstva financí, upravující pracovní postupy při správě daní.“

23. V rozsudku č. j. 1 As 70/2013-58, z něhož zase citoval žalovaný, Nejvyšší správní soud kupříkladu uzavřel, že *„metodická pomůcka, která je toliko didaktickým materiálem určeným pro pracovníky orgánů veřejné správy a která neobsahuje vlastní autoritativní výklad právních norem aplikovatelný na adresáty veřejné správy ani nekonkretizuje zákonem stanovená pravidla pro výkon pravomocí, je vnitřním pokynem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ.“*
24. Druhou z uvedených rovin v judikatuře Nejvyššího správního soudu ve vztahu k § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, v níž se promítly výše zmíněná kritéria a podmínky přípustnosti omezení práva na informace, představují závěry Nejvyššího správního soudu, který aplikaci omezení práva na informace ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ podmínil další podmínkou, spočívající právě v nutném uvážení povinného subjektu, zda je odepření poskytnout informaci v daném konkrétním případě nezbytné a přiměřené. *„Podřadí-li povinný subjekt požadovanou informaci pod pojem vnitřní pokyn dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, musí následně uvážít, zda je v konkrétním případě nezbytné odepřít poskytnutí informace, a svůj postup řádně zdůvodnit. V opačném případě zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.“* (srov. rozsudek ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010-73, či žalovaným citovaný rozsudek č. j. 8 As 108/2014-54).. K tomu viz i odbornou literaturu (např. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. Praha: Linde, 2010, s. 262).
25. Krajský soud má za to, že i s ohledem na výše zmíněné interpretační obtíže při výkladu neurčitého pojmu „vnitřní pokyn“ a tedy nejasného vymezení kategorie informací, které lze pod něj zahrnout, je třeba právě onu podmínku nutného a dostatečně zdůvodněného uvážení, zda je v konkrétním případě nezbytné odepřít poskytnutí informace postupem podle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ. Takový závěr lze dovodit i z relativně aktuálního rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 7 As 369/2018-32, v němž dovodil, že *„informací vztahující se výlučně k vnitřním pokynům, kterou nejsou povinné subjekty povinny poskytnout, může být i informace mající vliv na práva a povinnosti adresátů právních norem, a to pokud by poskytnutí takové informace výrazně oslabilo efektivitu kontrolní činnosti finanční správy.“* Nejvyšší správní soud ostatně vycházel jednak z textu samotného InfZ, dle jehož § 11 odst. 6 *„povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení,*

vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí obrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.“, jednak z odůvodnění citovaného rozsudku č. j. 1 As 70/2013-58, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Pouhá skutečnost, že se metodická pomůcka věcně týká postupů Finanční správy, kterými rozhoduje o právech a povinnostech adresátů veřejnosprávního působení, neznamená, že se nemůže jednat o vnitřní pokyn. Takový restriktivní výklad pojmu vnitřní pokyn by ad absurdum vedl k tomu, že např. metodický pokyn popisující taktiku při provádění kontrolní činnosti zaměřenou na odhalování podezřelých obchodů, operací, transakcí by musel být vždy poskytnut na základě žádosti o informace, ačkoli by jeho zpřístupnění výrazně oslabilo efektivitu kontrolní činnosti. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) InfZ je totiž v takových případech jediným ustanovením, které umožňuje povinné osobě odeprít požadovanou informaci. Aplikace ostatních výluk nepřichází zpravidla v úvahu (výjimkou mohou být případy, kdy taktický dokument by byl utajovanou informací).“

26. Nejvyšší správní soud tak v případě rozsudku č. j. 7 As 369/2018-32 na straně jedné připustil, že žadatelem požadované informace (mj. metodické pomůcky k daňovým podvodům či odstranění pochybností nebo „*Taktické a operativní postupy při aplikaci zvláštního zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň podle § 103 zákona č. 235/2014 Sb. či „Taktické postupy k eliminaci zapojení se obchodních korporací do řetězových podvodů na dani z přidané hodnoty“*) mohou být povinným subjektem odmítnuty v souladu s § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, a to za účelem ochrany legitimního cíle – veřejného zájmu na „*zajištění efektivní kontrolní činnosti finanční správy*“, na straně druhé však povinnému subjektu vytkl, že takový důvod pro odmítnutí poskytnout informace nelze použít *en bloc* na všechny žadatelem požadované informace a vždy je nutné vážit rozsah jeho uplatnění, tím spíše, že některé z nich již byly zveřejněny. Jak totiž dovodil Nejvyšší správní soud kupříkladu v rozsudku ze dne 31. 5. 2010, č. j. 4 As 13/2010-75, „*pokud žádost o poskytnutí informací směřuje k poskytnutí listiny (nosiče informace), pak takto formulovanou žádost lze považovat za přípustnou s tím, že žadatel se de facto domáhá poskytnutí veškerých informací v dokumentu zachycených (viz rozsudek ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 17/2008 - 67). V takové situaci jsou povinné subjekty vždy povinny zkoumat, zda lze poskytnout žadateli alespoň části požadovaných informací (dokumentů).*“ (shodně viz také rozsudek ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 180/2014-37). Obdobně srov. i odbornou literaturu, která přímo ve vztahu k § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím uvádí, že v případech, kdy požadovaný dokument obsahuje informace vztahující se k vnitřním pokynům pouze z části, „*se uplatní identické pravidlo jako u jiných důvodů pro neposkytnutí informace (dokumentu) – omezení podle § 11 odst. 1 písm. a) je možné užít jen vůči té části dokumentu majícího formální charakter vnitřního předpisu, která obsahuje informace „výlučně vnitřní“.* Jinak řečeno, splnění znaků „*výlučně vnitřní informace*“ je nutné opírat nikoli o formální název dokumentu či o jeho obecnou charakteristiku, ale vždy o jeho konkrétní obsah.“ (viz FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: C.H. Beck, 2016).
27. Prizmatem výše rekapitulovaných kritérií a judikturních závěrů přistoupil krajský soud k posouzení v nyní projednávané věci klíčové otázky, tedy zda byl postup žalovaného, resp. SZPI správný, pokud na základě aplikace § 11 odst. 1 písm. a) InfZ částečně odmítli žalobci poskytnout požadované informace - Metodu SZPI 4821, přičemž krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný, resp. SZPI pochybili, neboť dostatečným způsobem

neodůvodnili, v čem konkrétně by poskytnutí informace - předmětné Metody SZPI 4821 učinilo kontrolní činnost v této oblasti neefektivní.

28. Krajský soud má předně za to, že Metodu SZPI 4821 lze skutečně podřadit do kategorie informací, na jejichž poskytnutí lze vztáhnout omezení dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, neboť ji krajský soud (ve smyslu citovaného rozsudku č. j. 7 As 369/2018-32) považuje za informaci vztahující se výlučně k vnitřním pokynům. V tomto ohledu se krajský soud ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že Metoda SZPI 4821 obsahuje převážně pracovní postup provádění analýzy vína; opisuje způsob přípravy vzorků, uvádí s použitím jakých přístrojů a jakým způsobem mají být tyto vzorky podrobeny analýzám a jak mají být výsledky těchto analýz interpretovány. Metoda SZPI 4821 tedy primárně stanovuje vnitřní pokyny pro pracovníky laboratoře a naopak nikterak autoritativně neupravuje výklad zákonných ustanovení a ani neklade konkrétní požadavky na osoby stojící mimo povinný subjekt.
29. Na rozdíl od názoru žalovaného má ovšem krajský soud za to, že její použití má rovněž jistý, byť zprostředkovaný vliv na práva a povinnosti osob stojících vně povinného subjektu (adresáty právních norem), neboť Metoda SZPI 4821 (jak ji vymezuje i samotný žalovaný) představuje „unikátní laboratorní metodu vyvinutou k odhalení falšování potravin“, konkrétně falšování levných vín přidáním aplikací běžně dostupných koncentrátů (syntetických aromat), což vede k porušení povinnosti v podobě zákazu přidávání syntetického aroma do vína, jak vyplývá z požadavků na enologické postupy dle čl. 3 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 606/2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o druhy výrobků z révy vinné, enologické postupy a omezení, která se na ně použijí. Koneckonců právě výsledky získané na základě laboratorních rozborů vzorku kontrolovaných vín, mj. i za použití Metody SZPI 4821, SZPI hodnotí, zda předmětná vína neobsahují zakázaný přídavek syntetického aroma, přičemž v případě kladné odpovědi SZPI začasté přistupuje i k přijetí opatření v podobě zákazu uvádění takových vín na trh a následně i k ukládání sankcí v podobě finančních pokut.
30. Nicméně ani tato skutečnost, tj. že Metoda SZPI 4821 má jistý vliv na práva a povinnosti adresátů právních norem, dle krajského soudu (ve smyslu citovaného rozsudku č. j. 7 As 369/2018-32) sama o sobě povinnému subjektu nebrání ve zvážení postupu dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ a tedy případnému odmítnutí poskytnout takovou informaci. Jak již totiž bylo výše zdůrazněno, pro jeho řádnou aplikaci musí být nezbytně splněna i další podmínka, která se obzvláště v případě nejasností ohledně kategorizace požadované informace pod pojem vnitřní pokyn stává klíčovou, tedy zda povinný subjekt odmítnutím poskytnout informaci postupem podle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ sledoval ochranu nějakého legitimního cíle a zda lze takový postup považovat za nezbytný a přiměřený ve vztahu k omezení ústavně zaručeného práva na informace dotčeného žadatele.
31. Jak již bylo naznačeno výše, krajský soud má nicméně v nyní projednávané věci za to, že tato podmínka nebyla ze strany žalovaného, resp. SZPI dostatečně splněna. Zejména žalovaný opakovaně zdůraznil, že použití Metody SZPI 4821 slouží k efektivnějšímu odhalování zakázaného jednání v podobě falšování levných vín přidáním aplikací běžně dostupných koncentrátů (syntetických aromat), což vede k porušení povinnosti v podobě zákazu přidávání syntetického aroma do vína, jak vyplývá z požadavků na enologické postupy dle čl. 3 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 606/2009. Je nepochybné, že uvedený zákaz (a obecně kogentní normy z oblasti potravinového práva) slouží nejen k ochraně

práv spotřebitele v podobě porušení zákazu klamavého jednání, ale v konečném důsledku i k ochraně jeho zdraví, což nepochybně lze považovat za legitimní cíl. Krajskému soud ovšem není zjevné, neboť žalovaný či SZPI tento aspekt dostatečně nezduvodnili, v čem konkrétně spočívá ona hrozba spojená s plným zveřejněním předmětné Metody SZPI 4821, jak ji vymezil žalovaný, tj. že „lze důvodně očekávat, že subjekty, jež využívají výrobní a obchodní praktiky falšování vína přidáváním syntetických aromat, svou nelegální činnost přizpůsobí tak, aby nebylo možné prostřednictvím uvedené metody detekovat látky použité k falšování, resp. způsob falšování pozmění.“ Uvedená nejasnost mimo jiné vyplývá ze skutečnosti, že SZPI přípisem ze dne 4. 9. 2018 žalobci poskytl relativně podrobný popis oné metody, konkrétně informace o pracovním postupu, vyhodnocování naměřených dat (včetně použitých vzorců), interpretaci výsledků a ohledem na falšování vína i odborné podklady, na nichž je metoda vystavěna. Za dané situace, kdy žalovaný, ani SZPI blíže nezduvodnili ono riziko spojené s poskytnutím předmětné metody žalobci, nelze než konstatovat, že žalovaným, resp. SZPI vymezený legitimní cíl, tj. zajištění efektivity kontrolní činnosti SZPI a zabránění tomu, aby byla „usnadněno případné další falšování produktů obtížněji odhalitelným způsobem“, za příliš obecný a jako takový sám o sobě nemůže obstát při zkoumání přiměřenosti (proporcionality) omezení ústavně zaručeného práva žalobce na informace (čl. 17 odst. 1 Listiny), které spočívalo v částečném odmítnutí poskytnout informace povinným subjektem postupem podle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ. Teprve důkladnější a podrobnější rozvedení důvodů, jež měly učinit takový postup povinného subjektu opodstatněným, může sloužit k posouzení toho, zda postup podle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ byl správný a omezení práva na informace v kontextu konkrétních skutkových okolností případu přiměřené a tedy zákonné, resp. ústavně konformní.

32. Pro úplnost krajský soud dodává, že námitky žalobce týkající se tvrzeného rozporu Metody SZPI 4821 s požadavky na akreditaci, považuje (ve shodě s žalovaným) za nerelevantní pro nyní projednávanou věc, jejíž podstata spočívá v ne/poskytnutí žalobcem požadovaných informací, včetně předmětné Metody SZPI 4821, nikoliv posouzení otázky jejich pravdivosti. Hodnocení otázek ohledně jejího souladu s akreditací, důvěryhodnosti, správnosti aj. jsou dle krajského soudu relevantní až ve správních (a následně příp. v soudních) řízeních, v jejichž rámci vydaná rozhodnutí správních orgánů byla založena mimo jiné právě na výsledcích z použité metody.

V. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
35. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova zástupce (advokáta) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o čtyři úkony právní služby (převzetí a

příprava zastoupení, žaloba, další podání – replika, účast na jednání soudu) a čtyři režijní paušály, a to ve výši $4 \times 3\,100$ Kč a 4×300 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 13 600 Kč. Krajský soud dále přiznal zástupci žalobce náhradu cestovních výdajů ve výši 715 Kč (po korunovém zaokrouhlení) za jízdné vlakem z Prahy do Brna a zpět. Krajský soud naopak žalobci nepřiznal požadovaný náklad v podobě výdajů na ubytování ve výši 2 366 Kč, neboť jej nepovažuje za účelně vynaložený, a to z důvodu, že ústní jednání bylo nařizeno na 9:30 hod a zástupce žalobce tak měl dostatečný časový prostor k tomu, aby cestu na něj započal v den jeho konání, nebylo nezbytné tak učinit od en dříve s nutností noclehu v Brně. Krajský soud přiznal právnímu zástupci žalobce také náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 1 200 Kč (12 započatých půlhodin za cestu na jednání soudu z Prahy do Brna a zpět). Celkové náklady za zastoupení tak činí částku ve výši 15 515 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 3 258 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.

36. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 21 773 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. září 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu